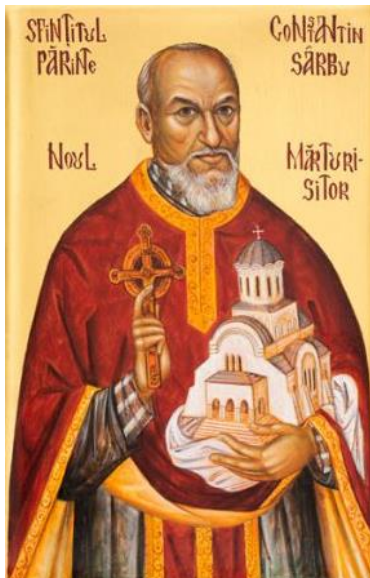

23 OCTOMBRIE: PRĂZNUIREA SF. PREOT MUCENIC CONSTANTIN SÂRBU

Veniți, cinstitorilor de mucenici, să ne desfătăm duhovnicește, laudându-l pe părintele Constantin, care în vremea prigoanei pornite de fiara roșie a strălucit ca un soare, mărturisind credința creștină, iar acum se bucură în soborul sfinților închisorilor: Bucură-te, Părinte Constantin, icoană a mărturisirii jertfelnice a lui Hristos!

(Condacul 1 din Acatistul Sf. Preot Mucenic Constantin Sârbu)

Sfântul Constantin Sârbu,
icoană

Părintele Constantin Sârbu s-a născut în ziua de 10 ianuarie 1905, în comuna Cavadinești, din fostul județ Covurlui, într-o familie simplă de agricultori. Rămânând orfan încă de mic, Constantin a fost crescut de bunica lui, o femeie săracă, însă deosebit de credincioasă.

La îndemnul bunicii, în 1919 va urma cursurile Seminarului Teologic din Galați, iar apoi, din anul 1925, va studia la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. După terminarea studiilor, în 1929, neputând găsi o parohie în cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, s-a angajat cântăreț la Biserica Lucaci din Capitală, unde a funcționat aproape cinci ani, până în 1934. În 1934 s-a mutat la Huși, la solicitarea episcopului Nifon Criveanu care, la 15 august l-a hirotonit diacon, iar a doua zi – preot III la Catedrala Episcopală din Huși. Același episcop l-a numi director al Școlii de cântăreți din Huși și profesor de Sectologie, Catehism și Muzică vocală, iar pe plan administrativ membru al Judecătoriei Protopopiatului Fălciu. Începând cu data de 1 noiembrie 1938, a solicitat transferul de la Huși la parohia nou înființată Parcul Călărași, fără biserică și fără casă parohială, într-un cartier muncitoresc și sărac.

Aici, a ctitorit Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena”. Rămânând văduv, părintele a îmbrățișat o viață de nevointă și rugăciune neîncetată. Pentru curajul său de a propovădui pe Hristos, în ziua de 10 ianuarie 1954, părintele Sârbu a fost arestat de Securitate. Motivul – „activitate anticomunistă”. La 9 octombrie 1954, a fost condamnat la opt ani și trei luni de închisoare, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. După condamnare, părintele Sârbu a fost purtat prin penitenciarele de la Jilava (1954-1955), Gherla (1956-1962) și Dej (1955) și în lagărele de muncă de la Poarta Albă (1955-1956) și Salcia (1959).

La 4 decembrie 1961 va fi trimis cu domiciliu forțat în satul Vișoara, în Câmpia Bărăganului, pentru încă doi ani.

Părintele Gheorghe Calciu, care l-a cunoscut pe părintele Constantin Sârbu, amintindu-și de acesta, avea să spună: „Am stat cu părintele Constantin Sârbu la Vișoara câteva zile, până mi s-a repartizat o casă, timp în care rănilile mele sufletești au început să se vindece. Ciudat, el nu ținea predici, nu mă îndemnă să mă rog, nu se arată în nici un fel a fi bigot, dar inima

mea era în sărbătoare alături de el. Se mișca încet, hieratic, cu vocea lui mică și domoală, asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic”. Abia în dată de 25 februarie 1964, odată cu decretul de eliberare a deținuților politici, părintelui i s-a permis să plece unde dorește. Libertatea primită avea să fie însă una mai mult aparentă, el continuând a fi urmărit și supărat de Securitate.

Întors în București, după multe piedici, în ziua de 8 aprilie 1964, părintelui Sârbu i se îngăduie să slujească în Biserica Sapienței, care fusese închisă timp de 40 de ani. Ultima perioadă a vieții părintelui Sârbu a fost marcată de ulcerul provocat de regimul din detenție, dar și de urmărirea Securității.

Astfel, în ziua de 18 octombrie 1975, părintele Sârbu a fost operat de un medic de la Spitalul Elias însă, în mod suspect, în urma operației a făcut septicemie.

În ziua de 23 octombrie 1975, după Spovedanie și Împărtășanie, părintele Constantin Sârbu a trecut la cele veșnice, pe patul de spital.

(Preot Silviu Cluci, Viețile părinților)